

HA SZÉTVERIK AZ EGYHÁZAT, AKKOR SZÉTVERIK A NEMZETET IS

Káoszfeltétel Lengyelországban

November 11. a lengyel függetlenség napja. Vagyis a szétszakított Lengyelország újraegyesülésének ünnepe. Az elmúlt héten Varsóban súlyos összecsapások zavarták meg az emlékezést, szinte szétverve az ünnepet. És akik az ünnepet szétverik, szétvernék a katolikus Lengyelországot is. Az Egerben szolgáló lengyel minorita rendi szerzetes pappal, Pawel atyával beszélgettünk.

► SZÖVEG SINKOVICS FERENC
FOTÓ JAN WALEWSKI

– Innen úgy tűnik, hogy egy felerősödő és tervezett folyamat zajlik Lengyelországban, amely LMBTQ-párti demonstrációkkal és keresztényellenes akciókkal kezdődött nem is olyan régen. Mi történt most november 11-én?

– Egyszerre nem tudni pontosan. A szervezők felszólították az ünnepre készülő embereket, hogy ezúttal ne gyalog, hanem autóval, motorkerékpárral vonuljanak fel. Mégis megjelent több kisebb csoport, amely gyalog indult neki. Állítólag voltak olyan rendőrök is, akik arra biztatták a vonulókat, hogy szálljanak ki az autóból, és gyalogoljanak – ezzel persze ők is megsértették a kormány koronavírus elleni előírásait. Mindennek tejébe színre léptek az antifasiszta csoportok. Olyan kódobálással is fűszerezett felfordulás keletkezett a vonulók, a provokáló balliberálisok és ellentüntetők között, amelynek a lecsillapítására aztán gumilövedékeket is bevett a rendőrség.

– Ezek szerint a rendőrök sem álltak ki egyöntetűen az előírások mellett?

– Nemrég, amikor még az abortuszpárti tüntetések zajlottak, úgy érezte a közvélemény konzervatív része, hogy a rendőrök túlságosan is engedékenyek az ellenzéki demonstrálókkal és az akciózó anarchista, antifasiszta csoportokkal szemben. Nyilván úgy gondolta a konzervatív tábor, ha mindent szabad volt az ellenzéki tüntetőknek, akkor most legyen szabad minden a konzervatív ünneplőknek is.

– Észrevehető volt valamilyen forogatókönyv nyomai a felfordulásban?

– Mindenképpen. Lengyelországban sok olyan ellenzéki csoportról tudni, amelyek könyvekből vagy éppenséggel instruktorok segítségével tanulják, miképpen kell provokálni, zavargást kelteni. Novem-

ber 11-én is ott forgolódtak az események centrumában. Nem spontán alakult, hanem körökről van szó, hanem szervezett, külföldről pénzelt csoportokról.

– Sokat mond az, hogy az újabb lengyelországi megmozdulások nem az abortuszpárti demonstrációkkal, hanem az LMBTQ-s akciókkal kezdődtek, és elsődleges célpontjuk az egyház volt.

– A lengyel balliberális tábor azt hízszta, hogy nálunk nincs szétválasztva az állam és az egyház. És ennél fogva a püspökök diktálnak a politikusoknak és a konzervatív, nemzeti kormánynak. Sőt, az egyház hozza a törvényeket is. Hazugság. Tény azonban, hogy a lengyel társadalom tagjainak döntő többsége keresztény, katolikus hitű. És ez a balliberális oldalnak nem tetszik. Szerintük mindent tolerálni kell, kivéve a kereszténységet.

– Úgy érzi a nemzetek fölötti hatalom, ha szétveri a lengyelországi egyházat, akkor ezzel szétveri magát Lengyelországot is?

– Pontosan. Erre megy ki a játék. Évszázadokon keresztül, amikor nem létezett a lengyel állam, és a feldarabolt Lengyelország fölött három ország uralkodott, az egyház őrizte meg a lengyel önazonosságot, és anyagilag is segítette a lengyel embereket, sokszor épp a papok alapították meg például a lengyelek gazdasági szöveteit. Ezt különösen a németek igyekeztek megakadályozni. Fut is a lengyel televízióban egy sorozat arról, miként akarták a németek a maguk képére formálni, elnémetesíteni a hozzájuk került lengyel területeket. Látható tehát, mire képes a nemzetek feletti hatalom, a lengyelországi egyház.

– Miért van az, hogy az abortusz kérdésében évekként elzárult is sikerült mindig öt-tízezer fős tömeget az utcára vinnie az ellenzéknek? Úgy tudni, a legutóbbi abortusztüntetések esetében összesen

négyszázezer ember mozdult meg az egyébként hívó Lengyelországban.

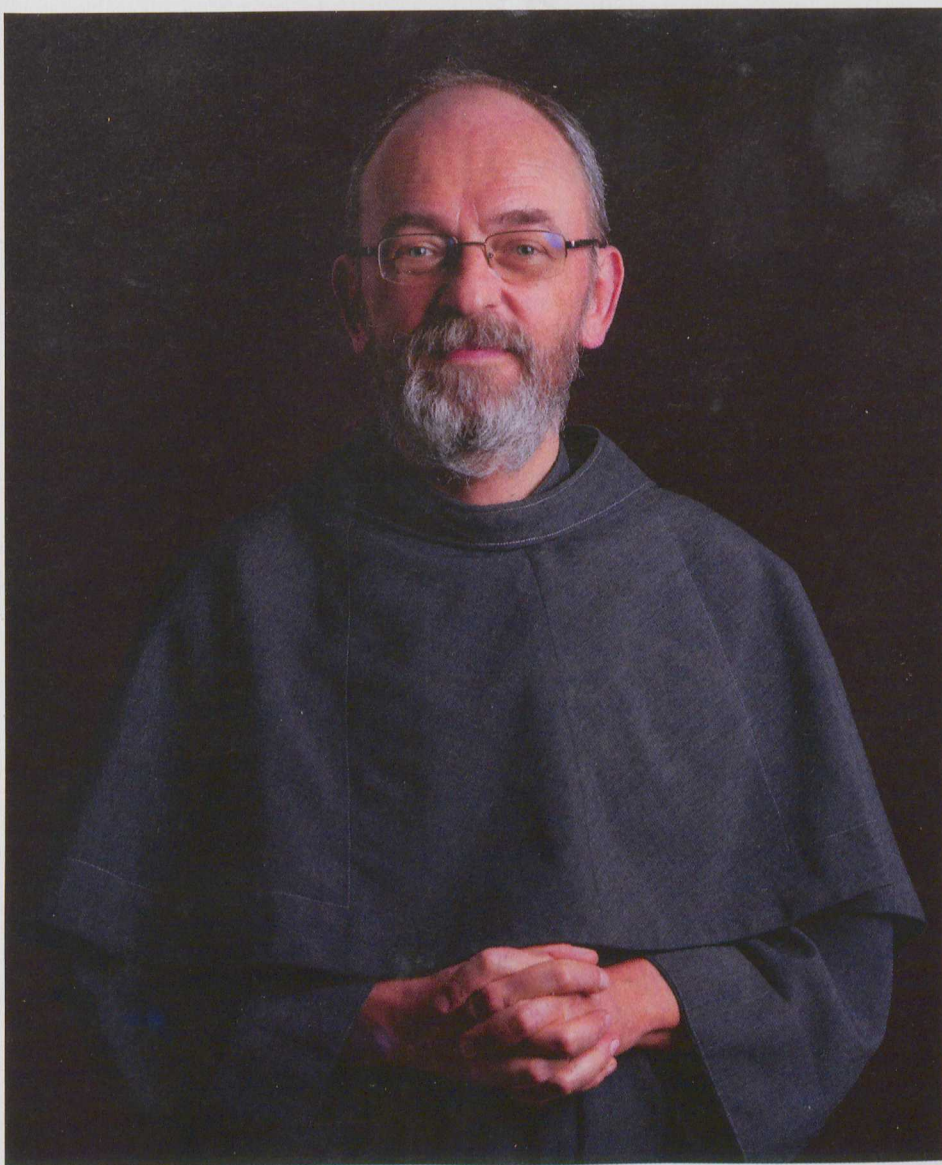
– Tizenöt évvel ezelőtt készült felmérések szerint inkább a fiatalok voltak azok, akik az élet védelmére keltek, és elleneztek a szabad abortusz gondolatát. Csak hogy Isten gághoz szólította Szent II. János Pál pápát, és felnőtt egy generáció, amely már nélküle nevelkedett. Emellett jött a Facebook, jöttek az okostelefonok, ez egyfajta generációs médiabuborékot jelentett, ami manipulálhatóvá tette őket. Nincsenek meg már azok a csatornák, amelyeken kommunikálni tudnának a szüleikkel, nagyszüleikkel. Ma egy lengyel fiatal, és nem csak ő, sokkal jobban megérti magát egy New York-i fiatalal, mint az édesanyjával vagy az édesapjával.

– Sok fiatal volt ott az abortuszpárti tüntetéseken. Ugyan mi ellen vagy miért demonstráltak?

– Mert úgy látják állítólag, hogy az egyház nyomására az alkotmánybíróság, másként szólva az állam, elveszi a nők jogait. Döbbenet. Jog lett az élet elvétele! Ez már természetes tétel Nyugaton, de magában az ENSZ és az EU ajánlásaiban, dokumentumaiban is. A jog és az általa megtestesített szabadság jelszava lett itt a fiataloknak kivett csali. A tüntetéseken is azt mondták, a szabadságért harcolnak.

– Az abortusz ügyével kezdődött ez a tüntetéssorozat, de hamar politikai kérdés lett belőle. Vajon ez lehetett a cél eredetileg is?

– Hogyne. A tüntetéseket elindító és koordináló szervezet, a Strajk Kobiet egyik vezetőnöje, Marta Lempart már korábban belekóstolt a politikába. Indult a wrocławai főpolgármesterségért, aztán EP-képviselő szeretett volna lenni, de egyik sem sikerült neki. Vezetőtársa, partnere, akit csak Katarzina K-ként ismerünk, 2007 táján szeretett volna belépni a lengyel belbiztonsági szolgálat kötelékébe, majd ezzel

próbálkozott Marta Lempart is 2009-ben. Atvilágították, és hosszabb procedúra után elutasították őket. Furcsa különben, hogy kétszázötz egykori tábornok, főleg katonák és rendőrök, nyílt levelet írtak, hogy ha a kormány nem kezd párbeszédet a tüntetőkkel, mindenekelőtt a tiltakozó nőkkel, akkor vér folyik majd az utcákon. Ilyen levélre még nem volt példa!

– Ezek régi, kommunista időkből itt maradt nyugdíjas főtisztek?

– Nagyrészt igen. Olyan is van közöttük, aki maga készítette elő annak idején, 1981-ben a stan wojenny, vagyis a Jaruzelski-féle hadiállapot kihirdetését. De vannak ott fiatal emberek is, a NATO-hoz csatlakozott Lengyelország magas rangú tisztjei. Ez az egész, úgy ahogy van, nekem nagyon hasonlít az amerikai BLM-mozgalomhoz. Biztos vagyok benne, hogy a forogatókönyvük is azonos.

– Hol vannak azok a lengyel fiatalok, akik hazafias beállítottságúak, és szinte

tömegesen vesznek részt a lengyel hagyományőrzésben?

– Többek között ott állnak, méghozzá éjjel-nappal, a templomokat védelmező polgári csoportokban. Hagyományosan összejönnek a november 11-i nemzeti ünnepet követő napokban; ez egy nagy találkozó, amely most azonban elmaradt a járvány miatt. Ők betartják a szabályokat. Ezzel együtt is azt mondom, elrontott valamit a szülők generációja, ideértem az egyházat is. Nem sikerült átadnunk a fiatalok jó részének az élő hitet.

– Mintha lenne egy olyan brüsszeli stratégia, hogy ha sikerül félreállítani a lengyelországi egyházat, akkor már a többivel könnyen elbánnak?

– Lengyelországban most a papok közötti botrányok felngyításával jönnek elő. Valóban voltak botrányok. Nem is pedofil, inkább homoszexuális jellegű esetek. A balliberális technika az, hogy egyes, megtévedő emberek bűnét felkenik az egész egyházi közösségre. Persze, egyfelől teljes erővel propagálják az

azonos neműek szerelmét, másfelől ha a papok között bukkan fel ilyen, az botrány! Ez közönséges kétszínűség. Az a baj, hogy a lengyelországi egyház nem tudott megtisztulni a rendszerváltás idején, csak egy felemás átvilágításra futotta az erejéből. Bent maradtak a homoszexuális, ezért a kommunisták által megzsarolt papok is. Pedig ha szétverjük az egyházat, akkor szétverjük ezzel a nemzetet is. Soros György be is jelentette, hogy ő a vallások megszüntetését és a nemzetek szétverését tekinti fő feladatának. Mert ez a két dolog okozza háborúkat. Pénzeli is az úgynevezett lengyel civil szervezeteket.

– Vajon megérjük, hogy összekapcsolja egyszer a lengyel és a magyar civil szervezeteit?

– Most éppen ez történik. Amikor Soros tevékenységéről beszéltem a magyar médiában, sok haragos üzenetet kaptam az itt élő lengyel asszonyoktól, akik tüntettek abortuszügyben a budapesti lengyel nagykövetség előtt. És magyar civilek segítették őket, hogy még hangosabbak legyenek.

– Nagyvárosi felvételeket láttunk idehaza a lengyel tüntetések kapcsán. Na de mi van a lengyel vidéken?

– A vidék dolgozik. Ott nincs kormánydöntő hangulat. A statisztikák, például a legutóbbi államfőválasztási adatok azt mutatták, hogy a nagyvárosok a balliberális oldal felé csúsztak, de a vidék, főként az ország déli és keleti része, konzervatív. Más felmérések számai pedig arról vallanak, hogy azokon a területeken, ahol az átlagnál több ember jár rendszeresen templomba, ott sokkal jobb a diákok érettségi eredményei, kevesebb bűncselekmény történik, kevesebb a válás, és így tovább.

– A liberális, globalista elit mesterkedései kapcsán megint olyan történelmi helyzet keletkezett, amelyben újra felértékelődött a lengyel–magyar barátság. Ezt így gondolják a lengyelek is?

– Magától értetődik. Olyan összefogás ez, amely szilárdan ellene van a politikai feltételekhez kötött uniós kifizetések tervezett rendszerének. Lengyelországban egyre több ember beszél arról a brexit nyomán, hogy adott esetben a lengyeleknek is fel kell készülniük a kilépésre. A brüsszeli adminisztráció sorozatosan szegi meg az uniós egyezményeket és az alapszerződés pontjait. A lengyeleket például az igazságügy átalakítása vagy most az abortusz kérdése miatt támadják. Milyen alapon? Ezekről a kérdésekről ugyanis maga dönthet minden nemzet... Lengyelek, magyarok! Isten kezében vagyunk. Csak az kell, hogy engedelmeskedjünk neki. Különben a Sátán szétver minket, és elpusztítja a közösségeinket. ■